

תת"ע 1653/02 - מדינת ישראל נגד עדי גרטוי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1653-02-19 מדינת ישראל נ' עדי גרטוי

לפני כבוד השופט שרתית קריספין

מדינת ישראל
עו"י ב"כ עו"ד אלדר

נגד
עדי גרטוי

הנאשמה:
נגן

פסק דין

הנאשמה זכאיות מחמת הספק

כנגד הנאשמה נרשמה, ביום 14.10.18, הودעת תשלום קנס בגין עבירה של רכיבה על המדרכה - אופניים חשמליים (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 129(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשמה כפירה באישום המיחוס לה וטענה: **אני צעדי עם האופניים על המדרכה. אני ראייתי את השוטרת מרחוק. יצאתי מהפארק, ראייתי את השוטרים, ירדתי מהאופניים וצעדי איתם ברגל. אני ירדתי לפני מעבר החזיה שבו אסור לי.**

מטעם המאשמה, העידה رس"ר לטל ירוש, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח מסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשمة בלבד.

על פי גרסת המאשמה, ביום 14.10.18, בסמוך לשעה 10:00, נצפתה הנאשמה, על ידי עדת התביעה, כאשר היא רוכבת על אופניים חשמליים, על המדרכה המערבית, ברחוב רואול ולנברג, מכיוון דרום לצפון, בין הולכי רגל וכאשר אין שביל אופניים מסומן על המדרכה במקום. העודה ציינה, כי כאשר הבחינה בה הנאשמה, ירדה זו מהאופניים, בסמוך לתחנת אוטובוס במקום והחלła להוליך אותם לצדיה, עד שהגיעה למקום עמידתה של העודה, ברחוב רואול ולנברג 10.

העודה הורתה לנאשמת לעצור, ביקשה ממנה להזדהות וזה סירבה תחילה להציג תעוזת זהות ואחר שהזדהתה, הסבירה לה את מהות העבירה ורשמה מפיה את הדברים הבאים: "אני לא עשית שום עבירה. אני הולכת איתם מתחילה הרחוב. אני אראה לך מה זה. אני אתבע אותך אם תתני לי דוח. אני עובדת באולפני קשת".

הנאשפת הציגה לעדנה תמונה של תחנת אוטובוס, אך העדנה השיבה כי אין זו התחנה אליה התיחסה בדו"ח, וכוונתה הייתה לתחנת אוטובוס הנמצאת במרחק של 50-60 מטרים ממקום עמידתה.

העדנה נשאלת אם היא בטוחה כי הבדיקה בנאשפת יורדת מהאופניים והשיבה בחוב, תוך שהיא מדגישה, כי ציינה בדו"ח את צבע האופניים ואת העובדה כי הנאשפת חבשה כובע חום בהיר.

הנאשפת העידה להגנתה ועל פי גרסתה, היא נהגה לרכוב מדי יום על אופניה למקום העבודה, בדרך ראל ולנברג 12 ולאחר שנרשם כנדג'ה דו"ח, בגין רכיבה על המדרכה, היא מקפידה, מיד עם יציאתה מהפארק דרכו היא מגיעה, לרדת מהאופניים ולהוליכם עד המשרד וכך עשתה גם במועד העבירה. לדבריה, העדנה התיחסה אליה בזלזול ולא רצתה להקשיב לדבריה.

בחקירתה הנגדית, השיבה הנאשפת כי היציאה מן הפארק נמצאת במרחק של 300-400 מטרים מהכניסה למקום העבודה. לגבי הדו"ח הקודם, השיבה הנאשפת כי נרשם לה שבוע לפני כן והוא שילמה אותו, אך מיד לאחר מכן, תיקנה תשובה ומסרה כי בעצם, נרשם לה דו"ח אזהרה.

הנאשפת נשאלת והשיבה כי הבדיקה בעדנה רק כאשר זו הורתה לה לעצור, יחד עם 2 אנשים נוספים. עוד טענה הנאשפת, כי העדנה לא יכולה לראות, ממקום עמידתה, את הנוקודה בה ירדה הנאשפת מאופניה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחרתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידת הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשפת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה, לא ציינה עדת התביעה את המרחקים הרלוונטיים - מקום עמידתה אל תחנת האוטובוס שבندzon וממקום הנסיעה של הנאשפת על גבי המדרכה. מדובר בעובדות מהותיות ובהיעדרן, יתכן ושוגטה עדת התביעה בהתרשםה מנסיבות המקירה.

הנאשפת עמדה על גרסתה ועודותה בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

בע"פ 4004/98 רשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודרך, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בזודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה...הוא עלול גם להטעות שלא במכoon. על כן צריכה הערקה הדינונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעיד בספק את הביטחון באמונותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה כל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מועד הדיון מבוטל.

המציאות תשלח לצדים עותק מפסק הדין.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, בהעדר הצדדים.